

הבאת עצים מהשדה ומהקרפף ביו"ט – טעם האיסור

ק"ע

מביאין עצים – התלושים, מן השדה שבתוך התחום, ביום טוב.
מן המכונס – אם כנסו מערב יום טוב, דגלי דעתיה לעלייהו סמיד, ואינו מוקצה, אבל המפוזרין – מוקלין.
ומן הקרפף – שהוא משתמר ומוקף סביב, אפילו מפוזרים שבו לא הקצה מדעתו.

ק"ף (וי"ט ע"א ד"א ד"א ד"א)

ואחרים פירשו דטעמא משום גבוב והוי כמעמר. ומדינא אפילו מפוזר בשדה שרי, דגבוב ביו"ט מותר לזרזי אכילה חשיב, כזקוע עצים או כהבערה ענמה. אלא שבשדה אסרי משום דמחזי כמגבז ללא ליומיה. ומיהו בגמ' מסקינן ללא שרי אלא מן המכונס שבקרפף, משום דס"ל לכל מגבז אפילו בקרפף מיחזי כמאן לעבד למחר ומכונס שבשדות מיחלף במפוזר ומש"ה אין מביאין אלא מן המכונס שבקרפף.

מלא הרועים

רש"י לשיטתיה דס"ל גם באוכל נפש אסור כל שאפשר מעיו"ט וזה אפשר מעיו"ט ועל כרחך לומר דזה לא חשיב עמור...

ק"ק (א"א א"א א"א)

אין מביאין עצים מן השדה אפילו היו (יא) מכונסין שם מבערב.

משנ"ב (שם ס"ק יא)

מכונסים שם מבערב - מלשון זה משמע דאפילו הכינן מבערב אסור וטעמא אפשר משום דהוי עובדא דחול לילך לשדה להביא עצים לביתו.

שער הציון (ס"ק יד)

כתבנו זאת, משום דכל הטעמים שנאמרו בהלכה זו אין מיושבים כל כך בדברי הרמב"ם שהם דברי המחבר... ולהכי יותר עדיף בשיטת הרמב"ם לומר שהוא משום עובדא דחול לילך ביום טוב לשדות להביא עצים לביתו.

ק"כ

רש"י [ד"ה מן המכונס] פירש טעם האיסור משום מוקצה, וכתב רש"ל בים של שלמה [סי' ו'] דלפי' להנד דפוסקים כר"ש גם ביי"ט נדחית משנתינו מהלכה, ולעני' קשה דהרי שמואל פסק כר"ש גם ביי"ט... ונראה דמשנתינו דאתיא כר' שמעון בן אלעזר כדמסיק בגמ' ורבנן דפליגי על רשב"א וסברי דבעינן מכונסין שבקרפף בהא פליגי, דהנה הר"ן [יז. ד"ה אפי'] פירש טעם איסור העצים הוא משום מעמר, ורש"י פירש משום מוקצה, וזה עצמו הוא פלוגתא דרשב"א ורבנן, דרשב"א כסברת התוס' בד"ה מן הקרפף דלא שייך עימור רק במקום גדילתו ואין כאן רק איסור מוקצה, ולכך בקרפף שאינו מקצה דעתו מהם וכן במכונס בשדה דליכא מוקצה מותר, ולמגזור קרפף אטו שדה או מכונס אטו מפוזר לא גזרינן במוקצה שהיא רק איסור דרבנן, אבל רבנן דפליגי על רשב"א סברי שיש כאן איסור עימור ומפוזר אסור מן הדין אפילו בקרפף כקושיית התוס', ומכונס בשדה גזרינן אטו מפוזר כיון דאורחיהו דעצים בשדה להיות מפוזרים ולא הותר רק מכונס בקרפף ובקרפף לא גזרינן מכונס אטו מפוזר דמפוזר בקרפף לא שכיח כל כך, ובמשנתינו הוכרח רש"י לפרש הטעם משום מוקצה, דליכא לפרש משום עימור שהרי התיר מפוזרין שבקרפף, אבל שמואל באמת אין טעמו משום מוקצה רק משום עימור.